

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒေါင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၇

အခန်း (၈၁)

အရှုံး အနိုင်

ရှက်စွန်းသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ စဉ်းစားပြီးမှ တစ်ဖက်လူကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါပြောမယ် နားထောင်ကြ၊ ငါတောင်းဆိုချက် သုံးခုတောင်းဆိုတယ်၊ ဒီသုံးခုကို မင်းတို့ လက်ခံရင် မင်းတို့ ရဲ့ လူကိုလည်း ငါတို့ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်"

"မင်းတို့ ရဲ့ တောင်းဆိုချက် သုံးခုကိုပြော"

"ပထမတောင်းဆိုချက်က ငါတို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းကြီးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ ရဲ့ မြေပြန့်အလင်းမာန်ဂိုဏ်းဟာ မင်းတို့ ရဲ့ အီကြည်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်မှုမရှိပါဘူးလို့ ကတိပေးရမယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ဒုတိယအချက်က ဘာလဲ"

"မင်းတို့ ဖမ်းထားတဲ့ ရွှေပန်းပွင့်ကို ပြန်လွှတ်ရမယ်၊ သူ့ရဲ့ အပြစ်တွေ အားလုံးကိုလည်း သင်ပုန်းချေပစ်ရမယ်"

ထိုလူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ထပ်မံအော်ဟစ်ပြန်သည်။ ။

"ဒီအချက်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တို့ ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်တဲ့ လူဟာ အပြစ်ဒဏ်ကိုခံရမယ်၊ ကဲ...တတိယအ

ချက်ကိုပြောစမ်း"

"မင်းတို့ က ဒုတိယအချက်ကို လက်မခံသေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါက တတိယအချက်ကို ပြောရမှာ လဲ၊ မင်းတို့ ဒုတိယအချက်ကိုလက်ခံသလား"

ထိုလူသည် အားမတန် မာန်လျှော့ရသည့်လေသံဖြင့်...

"ကောင်းပါပြီ ငါတို့ လက်ခံပါတယ်၊ တတိယအချက်ကိုသာပြောပါတော့"

ရှက်စွန်းသည် အလွန်အားရကျေနပ်သွားသည် ။ မိမိတို့ ဘက်က အောင်မြင်ပြီမဟုတ်ပါလား။

"တတိယအချက်ကပိုလွယ်ပါတယ်၊ မင်းတို့ ရဲ့ လှေကြီးအားလုံးဒီကမ်းစပ်မှာ ပဲ ဆိုက်ကပ်ထားရမယ်၊ တို့ လှေနောက်က လှေငယ်လေးတစ်စင်းနဲ့ မင်းတို့လိုက်လာခဲ့ကြ၊ မိုင်သုံးဆယ်လောက်ရောက်လို့ မှ လူကို လှေကလေးပေါ်ပြန်တင်ပေးလိုက်မယ်၊ တို့ ဘက်ကလုံခြုံအောင် ကာကွယ်ထားရတာပဲ"

ထိုလူသည် သူ၏ ဒေါသကို လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့ချေ။ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက် အော်လိုက်သည် နှင့်လူနှစ်ယောက်ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိ လာပြီး ဟူကျင်းကို တိုက်ခိုက်ကြတော့သည် ။

ထိုနှစ်ယောက်၏ သိုင်းပညာသည် အလင်းမာန်ဂိုဏ်းသုံးယောက်တို့၏ သိုင်းပညာကို မမီကြချေ။ သို့သော် သူတို့ ၏ သိုင်းပညာမှာ အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာနှင့် အလွန်ဆင်တူလှကြောင်း တွေ့ရှိရသည် ။ သို့သော် အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည့်အခါတွင် မူ မိမိတို့ ၏ အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာနှင့် မတူပြန်ကြောင်း တွေ့ရှိရပြန်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဟူကျင်းသည် အလွန်အံ့ဩနေမိ၏။ သူတို့ ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ဟူကျင်းက ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ထုတ်လိုက်ရာ မည်သို့မျှမရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လွင့်စဉ်ထွက်သွားတော့သည် ။ ကျန်တစ်ယောက်သည် ဟူကျင်းနှင့်ယှဉ်မတိုက်ရဲတော့ဘဲ လဲကျသွားတော့သည့် သူလူအား ပွေ့ချီပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ့သို့ ခုန်ကူးသွားတော့သည် ။

ဟူကျင်းက ရှက်စွန်းအားပြောလိုက်သည် ။

"အဖေကြီး ဒီလူတွေရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာနဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာပြန်ကြည့်တော့လည်း မတူပြန်ဘူး၊ တိုက်စစ်ဆင်တဲ့ နေရာ မှာ တော့ သူတို့ ရဲ့ သိုင်းပညာ သိပ်အကွက်စေ့တာပဲ၊ ဒီကြားထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ကွင်းဆက်တစ်ခုရှိနေတယ်၊ ဒီကွင်းဆက်ကို ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ မရဘူး အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်တုန်းက သတ္တမအဆင့်ရောက်နေချိန်မှာ တချို့စာတွေကို လေ့ကျင့်လို့ မရခဲ့ဘူး၊ ဒါတွေနဲ့ များ ပတ်သက်နေမလားမသိဘူး"

ဟူကျင်းသည် ပြောပြောဆိုဖြင့် ထိုင်ချလိုက်ကာ သူလေ့ကျင့်၍ မရခဲ့သော စာပိုဒ်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်လည်စဉ်းစားနေတော့သည် ။ အားလုံးသည် အရေးကြီးမှန်းသိသဖြင့် ဟူကျင်းအားမနှောင့်ယှက်ကြဘဲ ဟူကျင်းကိုသာဝိုင်းရံအကာအကွယ် ပေးထားလိုက်ကြတော့သည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တစ်ဖက်လှေကြီးများမှ ဆူဆူညံ့ညံ့အသံများကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျောက်မိန်တို့ က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။

အီကြည်များက ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွားကို ခေါ်ထုတ်လာခြင်းဖြစ်တော့သည် ။ သူမသည် မျက်နှာဖုံးစွပ်လျက်သားပင်ရှိနေသည် ။

တဒင်္ဂီအတွင်းမှာ ပင် ဟူကျင်းတို့ နှင့် စောစောကစကားပြောခဲ့သည့်

အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသည့် လူကရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွား၏ မျက်နှာနှင့် ဆံပင်ကို ရုတ်တရက်ဆွဲလှန်လိုက်သောအခါ အလွန်တရာချောမွေ့လှပလှသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။ ဟူကျင်းသည် ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွား၏ နဂိုရုပ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရသော အခါ လွတ်ခနဲအော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဟာ...ရှောင်ချောင်းနဲ့ တူလိုက်တာ၊ တကယ့်ရှောင်ချောင်းအတိုင်းပဲ"

ရွှေပန်းပွင့်ကို ထိုအကြီးအကဲသည် မေးမြန်းစစ်ဆေးလျက်ရှိနေသည်။ ။ ဟူကျင်းတို့ ကမူ မည်သို့မျှနားမလည်ကြချေ။ ထိုအခါ ကျောက်မိန့်က ရှောင်ချောင်းအား ရုတ်တရက်မေးလိုက်သည်။ ။

"ရှောင်ချောင်း...သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ သိရင်ပြောပြစမ်းပါ"

ရှောင်ချောင်းသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြနေသည်။ ။

"သူတို့ က ရွှေပန်းပွင့်ကို အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အတွက် အပြစ်တင်နေကြတာပါ၊ ဒီအပြစ်အတွက် မီးရှို့ပြီးသတ်မယ်တဲ့ "

ထိုစဉ် ဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက်စဉ်းစားမိပြီး

"ရှောင်ချောင်း..မင်းအီကြည်စာတတ်သလား"

"အစ်ကိုလေး ဘာသိချင်လို့ လဲ...တတ်ပါတယ်"

ဟူကျင်းသည် စောစောကသူရရှိထားခဲ့သည့် ကျောက်မီးတိုင်တစ်ချောင်းကို ရှောင်ချောင်းထံသို့ ထိုးပေးလိုက်ရင်း...

"ဒီကျောက်မီးတိုင်ပေါ်မှ ရေးထားတာတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘာအကြောင်းတွေကို ရေးထားတာလဲ"

ရှောင်ချောင်းသည် ကျောက်မီးတိုင်မှ စာများကိုဖတ်ပြီး လွှတ်ခနဲပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒါက သူတို့ ရဲ့ အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာပဲ"

သူမ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟူကျင်းသည် ထခုန်မိမျှ မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ဟူကျင်းအနေဖြင့် ထိုအီကြည်များ ၏ သိုင်းပညာကို လုံးဝမတီးခေါက်နိုင်သဖြင့် အီကြည် အလင်းမာန်သုံးယောက်၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယခုသူတို့ ၏ သိုင်းပညာသဘောတရားကို သိရှိနိုင်မည့် အရေးကြီးလှသော ကျောက်မီးတိုင်ကို ရရှိထားပေပြီ။ ထိုသဘောတရားကို သိရှိသွားသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့ အား တိုက်ခိုက်ရန်အလွန်လွယ်ကူသွားတော့မည်။

ရှောင်ချောင်းသည် ကျောက်မီးတိုင်ပါ အီကြည်စာများကို အစအဆုံး သေသေချာချာဖတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ကျောက်မီးတိုင်၌ ပါရှိသောစာများသည် သုံးလေးကြောင်းမျှသာရှိပေသည်။ ။

ဟူကျင်း၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်မြင့်မားလှသဖြင့် မည်သည့်သိုင်းပညာကို မဆိုလေ့ကျင့်နည်း နည်းစနစ်သိလိုက်ရုံနှင့် ယင်းသိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်းသွားတော့သည်။ ။

ယခု ရှောင်ချောင်းဖတ်ပြသည့် ကျောက်မီးတိုင်ရှိ သိုင်းကျင့်စဉ်မှာလည်း အခြေခံသဘောတရားမျှသာဖြစ်သည်။ ။ အီကြည်တို့ ၏ အလင်းမာန်ဂိုဏ်း၏ သိုင်းပညာသည် အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာကိုပင် အခြေခံထားသည်။ ။ သို့သော် သူတို့ ၌ ရှိထားခဲ့သော အားပြောင်းအားလွှဲ

သိုင်းပညာ၏ အတွင်းအားကျင့်စဉ်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရာပေါင်းများ
စွာကတည်းက တိမ်ကော ပျောက်ကွယ်သွားလျက် တရုတ်ပြည်အတွင်း
ပိုင်း၌ လာရောက်ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပေသည်။ ။

သူတို့ ၌ အတွင်းအားကျင့်စဉ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ သိုင်းကွက်များ
သာ ကျန်ရှိခဲ့တော့သည်။ ။ ရှိသည့်သိုင်းကွက်များ သည် လည်း အလွန်အံ့
ဩဖွယ်ရာ သိုင်းကွက်များ ဖြစ်နေသည်။ ။ သိုင်းကွက်၏ ဦးတည်ချက်ကို
ခန့်မှန်းရန်အလွန်ခက်သည်။ ။ ဘယ်ချောက်လျှင် ညာတိုက်၊ ညာချောက်
လျှင် ဘယ်တိုက်စသည့် အကွက်မျိုးဖြစ်ပေသည်။ ။ ဟူကျင်းသည် အတွင်း
အား အလွန်ပြည့်ဝလှသဖြင့် သူတို့ ၏ ရိုက်ချက်များကို ခံနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ။ သာမန်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အစောကြီးကတည်းက
က အသက်ဇီဝိန်ချုပ်သွားရပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်ဟူကျင်းသည် ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ကာအော်ဟစ်လိုက်သ
ည်။ ။

"ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ငါသဘောပေါက်ပြီ"

ဟူကျင်းအော်လိုက်သည့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် တိမ်လွှာလစန္ဒနာနှင့်
လေပွေ အလင်းမာန်သုံးယောက်တို့ သည် ဟူကျင်းရှိရာသို့ ပြိုင်တူခုန်
အုပ်ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။ ။ သူတို့ သည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဟူကျင်း
အား အပြတ်အသတ်တိုက်ခိုက်ပစ်မည် ရည်စူးပြီး ခုန်ဝင်လာကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်သည် အထင်နှင့်အမြင် မှားသွားတော့သည်။ ။ သူ
တို့ သိုင်းပညာ၏ အခြေခံသဘောတရားကို ဟူကျင်းအနေဖြင့်
သိရှိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်၏ လက်ထဲရှိကျောက်မီးတိုင်
ငါးတိုင်ကို အလွယ်တကူလုယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ။ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး

ကိုမူ တစ်ဖက်လှေကြီးပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။ ။

ရှက်စွန်းနှင့်တကွ ကျောက်မိန့်တို့ အားလုံးသည် ဟူကျင်းက အီကြည်အလင်းမာန်သုံးယောက်ကို အလွယ်တကူအနိုင်ယူလိုက်သည် ကိုတွေ့လိုက်ရ ကြားလိုက်ရသောအခါ အလွန်မြူးတူး အားတက်သွားကြတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းကမူ ချက်ချင်းပင် သူလုယူလိုက်သည့် ကျောက်မီးတိုင်ငါးချောင်းတွင် ရေးသားထားသော အီကြည်စာများကို ရှောင်ချောင်းအားပေး၍ ဖတ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ။ ထိုအခါ ဟူကျင်းသည် ရှောင်ချောင်းဖတ်သမျှတို့ ကို တစ်ခွန်းချင်းမှတ်သားပြီး လေ့ကျင့်လိုက်သည်။ ။ ဟူကျင်းအနေဖြင့် ဤပညာအားလုံးကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်သွားပြီဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ကြောက်နေရန်မလိုတော့ပေ။

ကျောက်မိန့်ချူကျူးနှင့် ရှက်စွန်းတို့ ကမူ ၎င်းတို့ ဖမ်းထားသည့် အီကြည်အကြီးအကဲအား ဓားဖြင့်ထောက်ထားလျက် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေများကို ရင်တမမဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြရတော့သည်။ ။

ထိုအချိန်၌ အီကြည်အလင်းမာန်ဂိုဏ်းဝင်များ သည် ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွား၏ ခြေနှင့်လက်များကို သံကြိုးဖြင့်ချည်ထားလိုက်ကြချေပြီ။ သူတို့သည် ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွားကို မီးရှို့ပြီးသတ်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းသာဖြစ်ရပေမည်။

မိုးသောက်အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောင်များ လည်း ပက်ဖျန်းစပြုလာလေပြီ။ ထိုစဉ် ဟူကျင်းတို့ ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှေမှ အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသော လူတစ်ယောက်က ရုတ်တရက်အော်ဟစ်လိုက်သောအခါ လေးဘက်လေးတန်ရှိ လှေကြီးများ ပေါ်မှ လူများ သည် လည်း တစ်ပြိုင်နက်အော်ဟစ်ကြတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် အားပြောင်းအားလွှဲသိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အတွေးနက်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေမိတော့သည်။ ။ တစ်ဖက်ရန်သူများ ၏ ဆူညံသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူကဲ့သို့ ဟူကျင်းသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိတော့သည်။ ။

တစ်ဖက်ရန်သူများ ၏ လှေသို့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မူ ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွား၏ ဇာတ်သိမ်းခန်းကိုမကြာခင်မြင်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ။ ဤအခြေအနေမျိုး၌ လက်ပိုက်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ လှေမှ တစ်ဖက်လှေသို့ ခုန်ကူးလိုက်တော့သည်။ ။ ဟူကျင်း၏ ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာသည် အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်လှပြီး ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာ၌ အတော်ဆုံးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော လင်းဆွဲမင်း ဝေရီကပင် အရှုံးပေးထားရသဖြင့် သူတစ်ချက် ခုန်အုပ်လိုက်သည် နှင့် လျှပ်ပြက်လိုက်သည့်ပမာ တစ်ဖက်လှေသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ဤအခြေအနေမျိုး၌ အရင်းအမြစ်ကိုသာ ကိုင်ရမည်ကိုနားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် လှေ၏ အလယ်တွင် ထိုင်ကာ အမိန့်ပေးနေသော အကြီးအကဲဖြစ်သူထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်၏။ ထိုအကြီးအကဲဘေးမှ အစောင့်အရှောက်များကလည်း လုံးဝတုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ဟူကျင်းအားပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ ။

လူတစ်ယောက်က လုံနှင့်ဝင်ထိုးပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကမူ ဓားဖြင့်ဝင်ပိုင်းသည်။ ။ သို့သော် ဟူကျင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထိုသူများ အနေဖြင့် လုံးဝလိုက်၍ မမီကြချေ။ နောက်ဆုံး ထိုနှစ်ယောက်စလုံးလက်နက်များ နှင့်တကွ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး အကြီးအကဲသည် လည်း ဟူကျင်း၏ လက်ထဲသို့ပါလာတော့သည်။ ။

ထိုအခါ ပိန်ပိန်ပါးပါးလူတစ်ယောက်သည် ဓားတိုနှစ်ချောင်းကိုင်၍ ဟူကျင်း၏ ရင်ဝသို့ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ။ ဟူကျင်းက ထိုသူ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းကန်လိုက်သည်။ ။ ထိုလူသည် ဟူကျင်း၏ ကန်ချက်ကို လုံးဝရမစိုက်ဘဲ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ဟူကျင်း၏ ချက်အောက်သို့ ထိုးစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ယင်းအကွက်သည် အပြောင်းအလဲအလွန်ကောင်းလှသဖြင့် ဟူကျင်းပင်နောက်သို့ ဆုတ်ရှောင်လိုက်ရသည်။ ။ သူ၏ ပညာကို ခန့်မှန်းခြင်းအားဖြင့် ဤလူသည် အကြီးအကဲ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ဟူကျင်းရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ သိုင်းပညာ၌ အဆင့်အတန်းအတော်မြင့်မားနေသည့် ထိပ်သီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဟူကျင်းသည် ထိုလူကို ပေါ့ပေါ့ဆဆမတိုက်ခိုက်တော့။ မိမိ၏ လှေဘက်သို့ ရုတ်တရက်ခုန်ကူးလိုက်ပြီးဖမ်းဆီးမိလာသည့် အကြီးအကဲကို ထိန်းသိမ်းထားရန် ရှက်စွန်းတို့ ၏ လက်ထဲသို့ အပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ သူ့နောက်သို့ဆက်တိုက် ရောက်လာတိုက်ခိုက်သည့် ကိုလူပိန်ကို လှည့်၍ တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ။

"မင်း...ငါတို့ ဆီကလူသွားတဲ့ ကျောက်မီးတိုင်ခြောက်တိုင်ကို ပြန်ပေးပါ။ ဒါဟာ တို့ ရဲ့ အမွန်မြတ်ဆုံးပစ္စည်းပဲ"

တိမ်လွှာအလင်းမာန်သည် ထိုစကားကိုသာ အထပ်ထပ်အခါခါဆိုနေသဖြင့် ဟူကျင်းက ကျောက်မီးတိုင်ခြောက်တိုင်ကို ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

သို့သော် ရှက်စွန်းက တိမ်လွှာအလင်းမာန်အား ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဟူကျင်း၏ လက်များ တုံ့ဆိုင်းသွားတော့သည်။ ။

"ကျောက်မီးတိုင်က ငါတို့ တရုတ်ပြည်အလင်းမာန်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းအမှတ်အသားပဲ ငါတို့ ရဲ့ ဂိုဏ်းအမှတ်အသား ငါတို့ လက်ထဲ ဒီနေ့ပြန်ရောက်လာတာကို ငါတို့ ဝမ်းသာတယ် ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ ကိုပြန်ပေးရမှာလဲ"

ဟူကျင်းသည် အဖေကြီးရှက်စွန်း၏ စကားအရ ပြန်မပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ။ ထို့ပြင် ထိုလူများ နောင်တစ်ချိန်တွင် လာရောက်မနှောင့်ယှက်ရဲစေရန် ယခုကတည်းက အကောင်းဆုံးပညာခန်းများ ပြထားမှ တော်မည်ဟု ဟူကျင်းစဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် အီကြည်အလင်းမာန်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ်တို့ က ဒီကျောက်မီးတိုင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ရဲ့ လက်ထဲပြန်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ မှာ က သိုင်းပညာအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျလွန်းလှတယ်၊ ဒီလောက်နိမ့်ကျလှတဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ တော့ တောကျောက်မီးတိုင်တွေကို ဘယ်လိုမှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီတော့ ဒီလိုအင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်း အပြင်လူတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်"

တိမ်လွှာအလင်းမာန် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"အပြင်လူက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ လာလုနိုင်မှာလဲ"

"ဪ...ခင်ဗျားက လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်ပေါ့၊ ကဲ...ဒါဖြင့် အခု လက်တွေ့စမ်းကြည့်ကြရအောင်"

ဟူကျင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောက်မီးတိုင်ခြောက်တိုင်စလုံးကို တိမ်လွှာအလင်းမာန်၏ လက်ထဲသို့ ခြောက်တိုင်ကို သူ၏ ရင်ခွင်ထဲ အမြန်ဆုံး ထည့်သွင်းလိုက်တော့သည်။ ။

"မင်းတို့ ဒီလိုလိုက်လျောတဲ့ အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်..."

သူ၏ စကားပင် မဆုံးသေး ဟူကျင်း၏ ဘယ်ဘက်လက်က ဟန်ပြလှုပ်ရှားလိုက်ပြီး ညာဘက်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ ကျောက်မီးတိုင်ခြောက်တိုင်သည် ဟူကျင်း၏ လက်ထဲသို့ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ။

တိမ်လွှာအလင်းမာန်က ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ ။

"မင်း ဒီနည်းနဲ့ ပြန်ယူလို့ ကတော့ မတရားဘူး၊ ဒီပစ္စည်းကို ငါကိုယ်တိုင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မကိုင်ရသေးဘူး"

ဟူကျင်းက ပြုံးရင်းပြောလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီလေ...ဒီလိုဆိုရင်လည်း
နောက်တစ်ကြိမ်လောက်စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့"

ပြောပြီးသည် နှင့် ဟူကျင်းသည် ကျောက်မီးတိုင်ခြောက်တိုင်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ တိမ်လွှာအလင်းမာန်သည် ကျောက်မီးတိုင်လေးချောင်းကို ရင်ခွင်ထဲသို့ အလျင်အမြန်ထိုးထည့်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်က ကျောက်မီးတိုင်တစ်ချောင်းစီကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

ဟူကျင်းက ကျောက်မီးတိုင်များကို လာလုသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဟူကျင်း၏ လက်များကို ကျောက်မီးတိုင်နှင့်ပင့်ရိုက်လိုက်တော့သည်။ ။

သို့သော် ဟူကျင်း၏ လက်က တိမ်လွှာအလင်းမာန်၏ ညာလက်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်ကို ရှေ့သို့ဆွဲမြှောက်ပေးလိုက်ရာ ကျောက်မီးတိုင်နှစ်ချောင်း အချင်းချင်းရိုက်ခတ်မိသွားတော့သည်။ ။ ရိုက်ချက်ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကျောက်မီးတိုင် နှစ်ချောင်း၏ တုန်ခါမှုက တိမ်လွှာအလင်းမာန်၏ လက်များကို ပျော့ခွေထုံကျည်သွားစေတော့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်အတွင်းမှ ကျောက်မီးတိုင်နှစ်ချောင်းသည် လွတ်ကျသွားရတော့သည်။ ။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်းမှာ ပင် ဟူကျင်းသည် တိမ်လွှာအလင်းမာန်၏ ရင်ခွင်အတွင်းမှ ကျောက်မီးတိုင်လေးချောင်းကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး နောက်မှ လှေကုန်းပတ်ပေါ်ကျနေသည့် ကျောက်မီးတိုင်နှစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ပြုံး၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်စမ်းဦးမလား၊ စမ်းချင်စမ်းဦးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ မှာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသေးတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ကျောက်မီးတိုင်တွေ ပြန်အပ်ခဲ့မှာ ပါ၊ စမ်းဦးမလား"

တိမ်လွှာအလင်းမာန်၏ မျက်နှာသည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အံ့ဩခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးနေသဖြင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

"မင်းဟာ လူ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းဟာ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ လူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

တိမ်လွှာအလင်းမာန်သည် ချောက်ကပ်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး သူတို့၏ အကြီးအကဲနှစ်ယောက်အား တွဲ၍ လှေငယ်ပေါ်သို့ဆင်းသွားတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းတို့ ၏ လှေကြီးသည် လည်း တောင်ဘက်သို့ ရွေ့လျားထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ။ နောက်ဘက်မှ ပါလာသော လှေကလေးသည် လင်းမြွေကျန်းဘက်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မမြင်ကြရတော့ချေ။ ။

သို့သော်...အချိန်အနည်းငယ်မျှ လှေကြီးထွက်ခွာပြီး သည် နှင့်ရုတ်

တရက် "ဝုန်းခနဲ"မြည်ဟည်းပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။ ထိုပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ လှေကြီးတစ်စင်းလုံး သွက်သွက်ခါ တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိဆိုသည့်စကားပုံအတိုင်းပင် အီကြည်ဂိုဏ်းသားများ ၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုကို လက်တွေ့ခံလိုက်ကြရပြီးမှ ဟူကျင်းတို့ သိရှိသွားကြတော့သည်။

အီကြည်ဂိုဏ်းသားတို့ သည် ဟူကျင်းတို့ ၏ လှေကြီးထွက်ခွာသွားသည် နှင့် လျှို့ဝှက်ရေငုပ်သမားတို့ စေလွှတ်ကာ လှေကြီး၏ ပဲ့ပိုင်း၌ ဗုံးများ တပ်ဆင်ထားပြီး စနက်တန်ကြိုးစကို မီးရှို့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အတန်ကြာမျှအာထိ လှေကြီးထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမူ ပေါက်ကွဲထွက်သွားသော အပေါက်နေရာမှ ရေများ အလုံးအရင်းနှင့်စီးဝင်လာသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ကြရခြင်းကြောင့် အားလုံးသောလူများ သည် မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ရုတ်တရက်အားဖြင့် မသိနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြတော့သည်။ သို့သော်...လှေကြီးသည် အတော်အတန်ကြီးမားသဖြင့် ရုတ်တရက် အားဖြင့် မနစ်မြုပ်နိုင်ကြောင်းကို အားလုံး သိရှိထားကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးအချိန်တွင် မူ လှေကြီးလုံးဝနစ်မြုပ်ရမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဟူကျင်းတို့ အဖို့ အရူးမီးပိုင်းသကဲ့သို့ မကြံတတ်မစည်တတ် ဒုက္ခရောက်နေကြစဉ် ရွှေပန်းပွင့်နှင့် ရှောင်ချောင်းတို့ သည် အီကြည်ဘာသာစကားဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေကြတော့သည်။ ရှောင်ချောင်းသည် အီကြည်ဘာသာစကားကို အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ကြောင်းကို သူမ၏ ပြောပုံဆိုဟန်များ

အရ အားလုံးက ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်ကြသည်။ ။

မည်သည့်အကြောင်းအရာများ ပြောနေကြမှန်းကိုမူ ကျန်လူများ အနေဖြင့် မသိရှိနိုင်ကြသော်လည်း မျက်နှာအမူအရာများ အရ အလွန်အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်ကြသည်။ ။

ရွှေပန်းပွင့်ကမူ ခက်ထန်စွာနှင့် ရှောင်ချောင်းကို တစ်မေးတည်းမေးနေတော့သည် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ စကားစစ်ထိုးပွဲသည် အတန်ကြာသည့်အချိန်အထိပြီးပြတ်ခြင်းမရှိကြပေ။ သူတို့ ၏ ဟန်ပန်အရ တစ်ခုခုကို အငြင်းအခုံဖြစ်နေပုံရပေသည်။ ။ ရွှေပန်းပွင့်က ရှောင်ချောင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ရန် ဇွတ်အတင်း တိုက်တွန်းနေပုံလည်း ရသည်။ ။ မည်သည့်လုပ်ငန်းလုပ်ခိုင်းသည် ကိုမူ ဟူကျင်းတို့ နားမလည်ကြပေ။ ရှောင်ချောင်းကလည်း သူမ၏ ခေါင်းကလေးကိုသာ တွင် တွင် ခါလျက် ငြင်းဆန်မြဲငြင်းဆန်နေတော့သည်။ ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် တော့ ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်းကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူမ၏ အကြည့်တွင် အလွန်ဆွေးမြည့်ကြေကွဲနေသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းနေကြောင်း ဟူကျင်းခံစားသိရှိလိုက်မိသည်။ ။ သူမ၏ အကြည့်ကို ဟူကျင်း၏ မျက်နှာမှ လွဲဖယ်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ။ သူမ၏ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ ရွှေပန်းပွင့်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရှောင်ချောင်းအားပွေ့ဖက်နေတော့သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အမူအရာများကို ဟူကျင်းအပါအဝင် လူအားလုံး မည်သူကမျှ တိတိကျကျအဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် တအံ့တဩငေးမောလျက်သာ ကြည့်နေမိကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။

ယခုအခါတွင် ရွှေပန်းပွင့်နှင့်ရှောင်ချောင်းတို့ ၏ မျက်နှာများ တွင်

မျက်ရည်များ ဖြင့် ပြည့်လွှမ်းလျက်ရှိကြပေသည် ။ ရှောင်ချောင်းသည် လည်း ဝမ်းပန်းတနည်း တရှိုက်ရှိုက်နှင့်ငိုနေတော့သည် ။ ရွှေပန်းပွင့်က မူ စကားတတွတ်တွတ်ပြောလျက် ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေ၏။

ထိုစဉ် ကျောက်မိန့်က ဟူကျင်း၏ နားနားသို့ ကပ်၍ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည် ။

"ဟူကျင်း...ရှောင်ချောင်းရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ရွှေပန်းပွင့်ရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ၊ ဒါကို ရှင်သတိထားမိသလား၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က အမေနဲ့ သမီးဖြစ်ရမယ်"

ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန့်ပြောလိုက်မှ ထိုအချက်ကို သတိထားမိတော့သည် ။ ကျောက်မိန့်၏ စကားကိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ယူဆသည် ။

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ဟူကျင်းသည် ယခင်က ကိစ္စတစ်ခုကိုရုတ်ခြည်းသတိရလိုက်သည် ။

"ရှောင်ချောင်းဟာ ကွမ်းမိန့်တောင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ၊ နောက်ပြီး အလင်းမာန်ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်လိုဏ်ခေါင်း ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိရတာလဲ၊ ဒါတွေဟာ သူ့အမေဖြစ်တဲ့ နဂါးမင်းရွှေပန်းပွင့်ပြောပြထားလို့ သူသိထားတာနေမှာ ပဲ၊ အမှန်ကတော့ အားပြောင်းအားလွှဲ သိုင်းပညာကိုယူဖို့ ဒီလိုလာနေတာဖြစ်ရမယ်၊ သူနဲ့ ငါ တူတူနေလာကြတာ ကြာပြီပဲ၊ ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ အားပြောင်းအားလွှဲ သိုင်းပညာကို ကူးယူထားလိုက်ရင် ငါလည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟူကျင်း...ဟူကျင်း မင်းဟာ တကယ်ထုံ တကယ်အတဲ့ ကောင်ပဲ၊ မင်းက သူ့ကိုရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေး ဖြောင့်မတ်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ ထင်နေတာကိုး၊ အခုတော့ ခံလိုက်ပေတော့၊ မင်းက ရိုးသားတယ်လို့ ထင်နေ

တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အလိမ်အညာကို ခံလိုက်ပေတော့"

ထိုအတွေးများ သည် ဟူကျင်း၏ ဦးခေါင်းတွင်းသို့ တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းလာသောအခါ ဒေါသထွက်လာပြန်တော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ရှောင်ချောင်းသည် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်သည့်ရှောင်ချောင်း၏ မျက်လုံးများ တွင် ဟန်ဆောင်မှုလုံးဝ ကင်းရှင်းလျက် ရိုးသားဖြောင့်စင်းမှုများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဟူကျင်း၏ နှလုံးသားများ သည် နာကျင်သွားရပြန်တော့သည်။ ။

မိမိတို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းအတွက် ရှောင်ချောင်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံများ ၊ မိမိအတွက် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ခဲ့ပုံများ နှင့် ပြုစုယူယခဲ့ပုံများကို ပြန်စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ ဟူကျင်း၏ ရင်တွင်းဝယ် ဆို့နစ်နေသည့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားရပြန်တော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ရွှေပန်းပွင့်က ရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရှက်စွန်း...လှေမြုပ်တဲ့ အတွက် ဘာမှ မပူကြပါနဲ့ ၊ တော်ကြာ ဒီကြည်လှေကြီးတွေ ရောက်လာတော့မှာ ပါ။ ငါနဲ့ ရှောင်ချောင်းက ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်"

ထိုစဉ် လှေကြီးသည် တစ်ဝက်ခန့်နစ်မြုပ်သွားခဲ့လေပြီ။ ဟူကျင်းက အားလီကိုပွေ့ဖက်၍ လည်းကောင်း၊ ရွက်တိုင်စိုက်ထူရာ အပြင်ဘက်သို့ တက်လိုက်ကြရသည်။ ။

အားကိုးရာမဲ့အခြေအနေဆိုးနေကြစဉ် အရှေ့ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ခတ်လာသော အီကြည်လှေကြီးများကို တွေ့လိုက်ကြတော့သည်။ ။ ကယ်တင်ရှင်လော၊ ဟူကျင်းတို့ အနေဖြင့် ကွဲကွဲပြားပြား

မသိနိုင်ကြပေ၊ သူတို့ ကတော့ ရောက်လာကြပေပြီ။

လှေကြီးများ နီးကပ်လာသောအခါ ရွှေပန်းပွင့်သည် အီကြည်စကားဖြင့် ခန့်ညားစွာအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်တော့သည်။ ။ ထိုအခါ အီကြည်လှေဦးဖျားမှ စီစဉ်ညွှန်ကြားလာသော အကြီးအကဲသည် ရွှေပန်းပွင့်၏ စကားကြောင့် ရုတ်တရက် မှ င်တက်မိတွေဝေသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုလိုပင် အီကြည်စကားဖြင့် တုံ့ပြန်ပြောဆိုလာသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်အတန်ကြာမျှ အပြန်အလှန်ပြောပြီးသည် နှင့် နောက်ဆုံး သူတို့ ထံသို့လှေငယ်တစ်စင်း လှော်ခတ်လာသည် ကို တွေ့ရှိကြရသည်။ ။

ထိုအခါ ရွှေပန်းပွင့်က ရှက်စွန်းအားပြောလိုက်သည်။ ။

"ရှက်စွန်း...ငါနဲ့ ရှောင်ချောင်းအရင်ကူးမယ်၊ ငါတို့ ဟိုမှာ ရှင်းလင်းစရာတွေရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ ဒီမှာ ခဏလောက်စောင့်နေကြပါ"

ရှက်စွန်းကခက်ထန်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရွှေပန်းပွင့် မင်းကို ငါယုံတယ်၊ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်လို့ ကတော့ ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့သား ဟူကျင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့လား၊ ဟင်း...သေတာတောင် ငါမကျေဘူးကွ"

ရွှေပန်းပွင့်က မခိုးမခန့်ပြီးလိုက်ရင်း...

"ဟင်း...ဟင်း...တယ်တော်တယ်"

"မင်းရဲ့ မွေးစားသားကျတော့ မင်းက တန်ဖိုးထားလိုက်တာ ငါကလည်း ငါ့ရဲ့ သမီးရင်းအတွက် တန်ဖိုးမထားရဘူးလား"

သူမသည် စကားဆုံးသည် နှင့် ရှောင်ချောင်း၏ လက်ကို ဆွဲကာ လှေငယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားတော့သည်။ ။ ထိုအခါကျမှ သာ

ရှောင်ချောင်းသည် ရွှေပန်းပွင့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက တိတိကျကျသိရှိသွားကြရတော့သည်။ ။

ထိုစဉ် ရွှေပန်းပွင့်တို့ သည် အီကြည် လှေကြီးများ ထဲတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်ရှိသော လှေကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြပြီး၊ အကြီးအကဲနှင့် အပြန်အလှန်စကားပြောနေကြောင်း ဟူကျင်းတို့ တွေ့မြင်နေကြရပေသည်။ ။

ဟူကျင်းတို့ လှေကြီးမှာ မူ ပို၍ ပို၍ နစ်မြုပ်လျက် ရှိနေချေပြီ။ ရှက်စွန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

"ဟူကျင်း...ငါတို့ မှားပြီးထင်တယ်၊ ငါတို့ ဟာ တစ်ဖက်သားကို တယ်ယုံလွယ်ကြသကဲ့၊ ရွှေပန်းပွင့်က ငါ့ကိုလိမ်သွားသလို၊ ရှောင်ချောင်းကလည်း မင်းကိုလိမ်သွားတာပဲ၊ သူတို့ ငါတို့ ကိုပြန်ကယ်မယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး။"

ကျောက်မိန့်က နှုတ်ခမ်းလေးကို မွဲလျက်ပြောလိုက်သည်။ ။

"မင်း...ရှောင်ချောင်းက ဟန်ဆောင်ပြီးတော့တောင် ငိုလိုက်သေးတယ်၊ အမူအရာကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ"

သို့ရာတွင် ချူကျူးကမူ...

"ရှောင်ချောင်းက အစ်ကိုဟူကျင်းအပေါ် တကယ်သံယောဇဉ်ရှိတာပါ၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ အစ်ကိုဟူကျင်းအပေါ် သူဘယ်တော့မှ သစ္စာဖောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။"

ချူကျူး၏ စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ။ ထိုစဉ် ရွှေပန်းပွင့်နှင့် ရှောင်ချောင်းတို့ တက်ရောက်သွားကြသည့် လှေကြီးဆီမှ ဝမ်းသာအားရ ဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုထူးခြားသည့် အသံများကြောင့် ဟူကျင်းတို့ အားလုံး တစ်ဖက် လှေကြီးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လှေပေါ်ရှိ အီကြည်ဂိုဏ်းသားအားလုံး လှေကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်၍ အရှိအသေပေးနေကြသည့် လူများ ၏ အလယ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သဏ္ဌာန်လူတစ်ဦး ထိုင်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ကြ၏။ ဟူကျင်း၏ စိတ်ထဲတွင် ရှောင်ချောင်း နှင့် တူသည် ဟု ထင်မှတ်မိသည် ။

ထိုသို့အရှိအသေပေးပြီးချိန်တွင် လှေကလေးတစ်စင်းကို မိမိတို့ စေ လွှတ်ရန် စီစဉ်နေဟန်တွေ့လိုက်ကြရပြီး၊ ထင်မှတ်ထားကြသည့်အတိုင်းပင် လှေကလေးတစ်စင်းသည် နှစ်မြုပ်လှ လှ မိမိတို့ လှေကြီးရှိရာသို့ လှော်ခတ်လာသည် ကိုတွေ့ကြရတော့သည် ။ အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုလှေကလေးပေါ်၌ ရှောင် ချောင်းပါလာသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ရှောင်ချောင်းက ဝမ်းသာဝမ်းနည်းအသံကလေးဖြင့် ဟူကျင်းအားလှမ်းအော်ပြောကြား လိုက်သည် ။

"အစ်ကိုလေး...ဒီလှေကလေးပေါ် ဆင်းခဲ့ကြတော့၊ ဟိုဘက်က လှေ ပေါ်ကိုသွားကြမယ်၊ သူတို့ အစ်ကိုလေးတို့ ကို ဒုက္ခမပေးတော့ဘူး၊ ပေး စရာအကြောင်းလည်း မရှိတော့ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မပေးတော့တာလဲ"

ကျောက်မိန့်က မယုံကြည်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

"ရှင် ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မက အစ်ကိုလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ပါ့မလား"

ရှောင်ချောင်းသည် ကျောက်မိန့်၏ အသံသာဖြင့် မေးခွန်းကို ဒေါသ သံကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ ရုတ်တရက် ရှက်စွန်းကဖြတ်မေးလို

က်သည် ။

"ရှောင်ချောင်း...မင်းဟာ အီကြည်အလင်းမာန်ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား"

ရှောင်ချောင်းသည် ရုတ်တရက်ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည် ။ မည်သည့်စကားကိုမျှ ပြန်မပြောတော့။ သို့သော် သူမ၏ အခြေအနေကို သူမ၏ မျက်ရည်များက ဖော်ပြနေတော့သည် ။ ရှောင်ချောင်း၏ မျက်ဝန်းအိမ်များမှ မျက်ရည်များ သည် တားမရဆီးမနိုင် တဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာတော့သည် ။

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ဟူကျင်း၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားတော့သည် ။ သူသည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကိုသိလိုက်ရလေပြီ။

သူ၏ နှလုံးသားများကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ချေလိုက်သကဲ့သို့ ကျေမွမတတ် နာကျင်စွာခံစားလိုက်မိတော့သည် ။ အခံရခက်လှကော ဝေဒနာသည် သူ၏ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းဆန်လှုပ်ရှားသွားအောင်မွေနှောက်နေတော့သည် ။

ဟူကျင်းသည် ဆို့နှင့်သောလေသံဖြင့် မေးလိုက်သည် ။

"ရှောင်ချောင်း...ဒီလိုလုပ်ရတာ ငါ့ကြောင့်မဟုတ်လားဟင်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါအသက်ရှင်လွတ်မြောက်ဖို့ မင်းစိတ်ကူးဆန္ဒမရှိဘဲ လက်ခံလိုက်ရတာမဟုတ်လား"

ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်း၏ စကားများကို မည်သို့မျှခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်တော့။ သူ၏ မျက်လုံးများကို ဟူကျင်းထံသို့မကြည့်ရဲတော့သဖြင့် ဟူကျင်းစကားများ မှန်ကန်လှကြောင်းဝန်ခံလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပေတော့သည် ။ အမှန်တကယ်လည်း ဟူကျင်းအတွက် အီကြည်အလင်းမာ

န်ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးကို လက်ခံလိုက်ရခြင်းမဟုတ်ပါလား။

အချို့သော မိန်းကလေးများ သည် နှလုံးသားဖြင့် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်းကြောင်းနှင့် ဦးနှောက်ဖြင့် ရွေးချယ်ရမည့်လမ်းကြောင်းတို့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရန် ကြုံကြိုက်သည့်အခါများ တွင် နှလုံးသားဖြင့် ရွေးချယ်သည့်လမ်းကြောင်းကိုသာ လိုက်ကြမြဲဖြစ်ကြသည်။ ။

ယခုရှောင်ချောင်းမှာ မူ ဦးနှောက်ဖြင့် ရွေးချယ်ရသည့်လမ်းကြောင်းသို့လိုက်ခဲ့ရရှာသည်။ ။ ချစ်သူကို ပစ်ပယ်ရှောင်ရှားလို၍ ဤလမ်းကြောင်းသို့ လိုက်ရခြင်းမဟုတ်။ ချစ်သူကောင်းစားရေးအတွက် ဟူကျင်းအသက်ရှင်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မိမိ၏ အသည်းနှလုံးကို အကြွေခံလျက် ဤလမ်းကြောင်းနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရရှာခြင်းဖြစ်တော့သည်။ ။

ရှက်စွန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်ပြီး...

"ရွှေပန်းပွင့်မှာ ဒီလိုသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ တကယ့်ဂုဏ်ယူစရာပါပဲကွာ၊ ကဲ...ဟူကျင်းရေ၊ တို့ ဒီအတိုင်းရပ်နေကြလို့ တော့ မဖြစ်ချေဘူး၊ ဟိုဘက်လှေကြီးဆီ ကူးလိုက်ကြရအောင်"

သူတို့ အားလုံး လှေငယ်ကလေးထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လှေကြီးဆီသို့ ကူးသွားကြတော့သည်။ ။

လှေငယ်ကလေးသည် တစ်ဖက်လှေကြီးရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးသောအခါ ရွှေပန်းပွင့်ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်အပါအဝင် လှေပေါ်ရှိအားလုံးက နူးထောက်ဦးစိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့ ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှောင်ချောင်းကို ဆီးကြိုလိုက်ကြသည်။ ။

ရှောင်ချောင်းသည် လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၄

င်းတို့ အားလုံးအား အခန်းကိုယ်စီဖြင့် သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်ရန် စီစဉ်နေရာချပေးခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ။

အီကြည်ဂိုဏ်းသားများ သည် လည်း ရှောင်ချောင်း၏ အမိန့်အတိုင်း သူတို့ နေရမည့်အခန်းများ သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြတော့သည်။ ။ ဟူ ကျင်းသည် သူနားရမည့် အခန်းသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့မျက်စိများ ကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူရောက်ရှိနေသည့် အခန်းသည် ကျယ်ပြန့်ရုံမျှမက သပ်ရပ်ခန့်ညားလှ သောကြောင့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် သူ၏ အဝတ်များကိုပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ အခန်း ကို စူးစမ်းနေစဉ် "ချပ်ခနဲ"တံခါးပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည် ။ ဟူကျင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရှောင်ချောင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပြီး ဟူကျင်းအား ဆွေးမြည့်ကြေကွဲစွာကြည့်ပြီး ဆို့နှစ်စွာပြောလိုက်တော့သည်။ ။

"အစ်ကိုလေး...ကျွန်မအစ်ကိုလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုလဲပေးမ ယ့်"

ဟူကျင်းသည် ရင်နင့်သွားပြီး ချောက်ကပ်ဆို့နှစ်စွာဖြင့် ပြန်လည်ပြောကြားလိုက်သည်။ ။

"ရှောင်ချောင်း...ရှောင်ချောင်း မင်းဟာ အခုဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်နှယ် ဒါမျိုးလာလုပ်ပေးရတာလဲ မိန်းကလေးရယ်..."

ရှောင်ချောင်းသည် တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော လေသံကလေးဖြင့်...

"အစ်ကိုလေး...ဒီတစ်ခါ ပြုစုခြင်းဟာ အစ်ကိုလေးကို နောက်ဆုံးပြုစုပေးသွားရခြင်းပါ၊ အခု...အခုတော့၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ကျွန်မနောက်ဆို့ရ

င် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြန်တွေ့ကြဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုလေးကို ပြုစုချင်တယ်ဆိုလို့ လည်း ပြုစုနိုင်ခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်"

ဟူကျင်းသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားသဖြင့် မျက်ရည်များ ဝဲလာပြီး သူမ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်တော့သည်။ ။

ရှောင်ချောင်း၏ လက်များက ဇယ်ဆက်သလို တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်ကိုင်နေသလိုပင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လျက် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဟူကျင်းသည် စိတ်ကိုလုံးဝမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှောင်ချောင်း၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်း၍ ပွေ့ဖက်ထားမိလေတော့သည်။ ။ ရှောင်ချောင်းကလည်း တုန်ယင်စွာနှင့် ဟူကျင်းအား ပြန်လည်ပွေ့ဖက်ထားတော့သည်။ ။ ဟူကျင်းသည် ရှောင်ချောင်းအား တရှိုက်မက်မက် နမ်းလိုက်ပြီး...

"ရှောင်ချောင်း...အစတုန်းက မင်းရဲ့ ဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး ငါ့ကိုလိမ်ညာခဲ့လို့ စိတ်ဆိုးခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့ ငါ့အသက်အတွက် မင်းဘဝကိုစတေးပြီး ငါ့အပေါ် ဒီလောက်မေတ္တာထားတယ်ဆိုတာသိလို့ ငါ့ရင်ထဲမှာ မချီတော့ပါဘူး ရှောင်ချောင်းရယ်"

ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်း၏ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ခွင်ကို မှီကပ်ထားပြီး နူးညံ့တိုးတိတ်သော အသံကလေးဖြင့် ရှင်းပြရှာသည်။ ။

"အစ်ကိုလေး...အစ ပထမတုန်းကတော့ အစ်ကိုလေးကို မညာမဖြစ်လို့ ညာခဲ့ရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အစ်ကိုလေးနဲ့ ခွဲပြီး၊ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ အမေက သူ့ရဲ့ နေရာကို ဆက်ခံဖို့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ပြောထားပြီးသားပါ၊ တကယ်လို့ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးသာ ရောက်မလာဘူးဆိုရင် အသက်သာအ

သေခံမယ်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ခွဲပြီး ဘယ်တော့မှ ဂိုဏ်းချုပ်မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်
...ကျွန်မ အစ်ကိုလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်ဘူး"

သူမသည် ပြောရင်း ပြောရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည် ။
ဟူကျင်းကိုလည်း တင်းကျပ်စွာပွေ့ဖက်ထားမိသည် ။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်
လုံးသည် လည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေရှာတော့သည် ။

ထိုစဉ် အခန်းအပြင်မှ ရွှေပန်းပွင့်၏ အသံသည် နူးညံ့စွာထွက်ပေါ်
လာ၏။

"ရှောင်ချောင်း သမီးလေး၊ သမီးရဲ့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘူးဆိုရင် ဟူ
ကျင်းရဲ့ အသက်၊ အားလုံးရဲ့ အသက် ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်"

ရှောင်ချောင်းသည် ရွှေပန်းပွင့်၏ စကားများကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲတုန်လှုပ်သွားပြီး ဟူကျင်း
၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာလိုက်တော့သည် ။ ရှောင်ချောင်းသည် တုန်ယင်နေ
သော အသံကလေးဖြင့် ဟူကျင်းအားပြောလိုက်သည် ။

"အစ်ကိုလေး...ကျွန်မနဲ့ အစ်ကိုလေးတော့ဝေးကြပြီ၊ ကျွန်မကို မေ့
လိုက်ပါတော့"

"ရှောင်ချောင်း...ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ ဝေးရမှာ လဲ၊ ငါ ဟိုခေါင်းဆောင်
တွေကိုပြန်ဖမ်းမယ်၊ ဓားစာခံလုပ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သူတို့ လုံးဝလိုက်ရဲမှာ
မဟုတ်ဘူး ၊ စောစောတုန်းကလိုပေါ့"

"ဟင့်အင်း..ဟင့်အင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့ ကလည်သွားပြီ၊ အခုဆို
ရင် ဘကြီးရှက်စွန်းနဲ့ အားလီတို့ ကို ဓားနဲ့ ချိန်ထားမှာ သေချာတယ်၊
ကျွန်မတို့ တစ်ခုခုလုပ်တာနဲ့ ကျန်တဲ့ လူတွေအားလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်
မှာ ပဲ၊ အစ်ကိုပြောတဲ့ နည်းနဲ့ ကတော့ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး"

ရှောင်ချောင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ အပြင်ဘက်တွင် သူမ၏ မိခင် ရွှေပန်းပွင့်ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။ သူမ၏ နောက်ဘက်တွင် မူ အီကြည်ဂိုဏ်းသား နှစ်ယောက်တို့ သည် သူတို့၏ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော ဓားရှည်ကြီးနှစ်ချောင်းဖြင့် ချိန်ရွယ်လျက်ရှိနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ အီကြည်ဂိုဏ်းသားများသည် ဤအကြိမ်နှင့် ချွတ်ယွင်းချက် လစ်ဟင်းချက်များ မရှိစေရန် အစစအရာရာ သတိဝီရိယနှင့် အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြလေပြီတကား။

ရှောင်ချောင်းသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ရှေးဦးစွာ တက်သွားပြီး ဟူကျင်းအား ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ အီကြည်ဂိုဏ်းသားများ သည် ရှက်စွန်း၏ နောက်ကျောကို ဓားဖြင့် အသင့်ထိုးချိန်ထားကြောင်းတွေ့လိုက်ရပြန်တော့သည်။

ဟူကျင်းတို့ အတွက် မလူးသာ အလွန်သာသော အခြေအနေသို့ရောက်ရှိခဲ့ရလေပြီ။ ရှောင်ချောင်းအနစ်နာခံမှ သာ သူတို့ အားလုံး လွတ်မြောက်ကြရပေတော့မည်။

ရှောင်ချောင်းသည် အားလီအတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးပြီး ကုသစေလိုက်သည်။ ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်းအားပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုလေးတို့ ကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ သူတို့ ကို ကျွန်မတာဝန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ အစ်ကိုလေးအတွက် အီကြည်မြို့ကနေ အမြဲတမ်းဆုမွန်ကောင်းတောင်းနေပါ့မယ်"

သူမ၏ စကားများ သည် ပြောရင်းပြောရင်း နစ်ဝင်သွားတော့၏။ ဟူကျင်းမှာ မူ လုံးဝစကားမပြောနိုင်တော့။ ရှောင်ချောင်းကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့ အတွက် ပေးထားသည့် လှေပေါ်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ဟူကျင်းတို့ ၏ လှေသည် ရှောင်ချောင်းတို့ ၏ အီကြည်လှေကြီးများ နှင့် တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားတော့သည်။ အီကြည်လှေကြီးပေါ်မှ သနားစဖွယ်ရှောင် ခမျာမူ သူမ၏ လက်ကလေးကို အမောတကော ဝှေ့ယမ်းလျက်ရှိနေသေးသည် ကို ရင်နှင့်စဖွယ် တွေ့ရှိကြရသည်။ ။

ဟူကျင်း၏ ရင်တွင်းမှာ မူ ကြေကွဲလွန်းလှသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်လိုက်ရသည်။ ။

"ဝေးကြပြီပေါ့၊ မိန်းကလေးရယ်"

နောက်ဆုံး ရှောင်ချောင်းသည် ပုံသဏ္ဌာန်ကလေးသည် တမှုန်မှုန်တမွှားမွှားပုံသဏ္ဌာန်မှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

အားလီသည် ရှောင်ချောင်းပေးသည့် ဆေးကို လိမ်းကျံကုသသော်လည်း သက်သာခြင်းမရှိပေ။ လျှို့ဝှက်လက်နက်ဒဏ်ရာမှ တစ်ဆင့် အဖျားရောဂါ ဝင်လာခြင်းဖြစ်ရာ ရှောင်ချောင်းပေးသည့် အဆိပ်ဖြေဆေးက အားလီအတွက် ဆေးစွမ်းမပြနိုင်ဖြစ်နေရသည်။ ။ အားလီ၏ ရောဂါအခြေအနေသည် သက်သာလာသည် မရှိဘဲ တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာသောအခါ ဟူကျင်းအလွန်စိတ်ပူလာသည်။ ။

တတိယနေ့ ရောက်သောအခါ သူတို့ သည် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုကျွန်းကလေး၌ ဆိုက်ကပ်စေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယခုကဲ့သို့ လှေထဲ၌ သာနေပြီး ခရီးဆက်ထွက်နေပါက အားလီမှာ ကုသရန် ဆေးမရှိဘဲ ရေတိမ်မှာ နစ်သွားနိုင်သည်။ ။ ကျွန်းတစ်ခုခု၌ ဆိုက်ကပ်ပြီး ဆေးရွက်ဆေးမြစ်များ ရှာဖွေကုသလိုက်ပါက အသက်ချမ်းသာရာ ရနိုင်သည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ အားလုံး ကျွန်းပေါ်သို့တက်ရောက်ကြတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ကျွန်းပေါ်ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ဆေးမြစ်ဆေးရွက်

များကို ရှာဖွေတော့သည်။ ဆေးမြစ်ဆေးဥများ ရှာ ဖွေတွေ့ရှိသည် ဆိုသည့်အချက်ပေး၌ အားလီကို လှောင်ပြောင်လျက်ရှိနေချေပြီ။ တစ်မျိုးတည်းသော ဆေးရွက်ကိုသာ ဟူကျင်းရှာဖွေရရှိခဲ့ရသည်။

နေမင်းကြီးလည်း အနောက်ဘက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ ညဘက်ရောက်သည် နှင့် ဟူကျင်းသည် မီးပုံကြီးတစ်ပုံဖို၍ မီးပုံကြီးပတ်လည်တွင် အားလုံးဝိုင်းထိုင်စေသည်။ ။ ထိုအချိန်တွင် အားလီသတိရလာသည်။ ။ သူမသည် ရောဂါဝေဒနာခံစားရမှာ အနည်းငယ်သက်သာလာပုံရသည်။ ။ သူမက ဟူကျင်းအား ပြောလိုက်၏။

"နွားလေး...ဒီမှာ နေရတာ ငါနည်းနည်းသက်သာတယ်၊ ဒီမှာ ပဲ အိပ်ကြရအောင်နော်၊ လှေပေါ်ကိုမသွားကြပါနဲ့ ၊ လှေပေါ်မှာ နေရတာ သိပ်မသက်သာဘူး။"

အားလုံးသောလူများ သည် အားလီကိုဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်နေကြသူများ ဖြစ်ရာ အားလီ၏ စကားကို လက်ခံလိုက်ကြသည်။ ။ ကျွန်းပေါ်၌ပင် စိတ်ချလက်ချအိပ်လိုက်ကြတော့သည်။ ။

ဟူကျင်း၏ မျက်စိတွင် ကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်လာသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်လျက် နေမင်းကြီးပင် အမြင့်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည် နှင့် လှေကြီးရှိရာသို့ စတင်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"အလို ဘုရား...ဘုရား၊ လှေကြီး မရှိတော့ပါကလား။"

ဟူကျင်း၏ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူသွားတော့သည် ထို့ကြောင့်

ကမ်းစပ်၌ အခြေနေစုံစမ်းရန်ခုန်လွှားထလိုက်တော့သည်။ ။ ထိုအခါ ဟူ
ကျင်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတို့ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားရတော့
သည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ လုံး
ဝအားမရှိဘဲ၊ ပျော့ခွေနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

ဤသို့သော အဖြစ်မျိုးကို သူ့ဘဝ၊ သူ့တစ်သက်သာအတွင်း တစ်ကြိ
မ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်မိသ
ည်။ ။

"အဖေကြီး...အဖေကြီး"

ကျန်းဟူကျင်း ဤသို့အော်ဟစ်လိုက်ရခြင်းမှာ မိမိ၌ ထူးဆန်းသော
အရာတစ်ခု ခံစားလိုက်ရသကဲ့သို့ပင် မိမိ၏ မွေးစားဖခင်ကြီးသည် တစ်
စုံတစ်ခုဖြစ်သွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်
အော်လိုက်မိခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ခြေထောက်များ ပျော့ခွေနေသော်လည်း ရှက်စွန်းရှိ
ရာသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ကြည့်ရှုမိသည်။ ။ ရှက်စွန်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြို
က်အိပ်ပျော်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါမှ စိတ်အေးချမ်းမှုရသွား
သည်။ ။

ထိုမှ တစ်ဖန် ကျောက်မိန့်၊ ချူကျူးနှင့် အားလီတို့ အိပ်စက်နေရာသို့
သွားရောက်စူးစမ်းကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ။ ချူကျူးနှင့်အားလီတို့ နှစ်ယော
က် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည် ကိုသာ တွေ့လိုက်ရပြီး
ကျောက်မိန့်ကိုမူ မတွေ့ရတော့ချေ။

ဟူကျင်းသည် အားလီကိုရုတ်တရက်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ။ အားလီ၏
မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် သွေးသံရဲရဲဖြစ်နေကြောင်းတွေ့လိုက်ရသဖြင့်
ဟူကျင်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ။ ဟူကျင်းသည် အားလီ၏

မျက်နှာကို အသေအချာငုံကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ၏ မျက်နှာတွင်
ဓားဒဏ်ရာများ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမ၏ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်ကြ
ည့်ရှုလိုက်သည်။ ။ အားလီ သေတော့မသေသေး။ ဖြည်းညင်းစွာသွေးခုန်
နေသေးသည် ကို စမ်းသပ်မိလိုက်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ချူကျူးကိုလည်း ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်
။ ချူကျူးသည် လည်း
နားရွက်တစ်ဖက်အနည်းငယ်လှီးဖြတ်ခံထားရကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။
ထိုဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေပေသည်။ ။

သို့သော် သူမသည် လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လျက်သာရှိ
နေပေသတည်း။
